

по различни причини. Първо, всичките европейски господари и всичките европейски аристократи чувствovali солидарността си съ Лудвигъ XVI и съ французското дворянство; второ отъ своя страна, революцията ся съвсѣмъ не грижала, щото да успокои и смѣгчи възвалнуванитъ си неприятели; тя съвсѣмъ не искала да остане само въ предѣлитъ на отечеството си; при всѣки удобенъ и неудобенъ случай, ораторетъ ѝ говорили за космополитическото значение на революцията, за освобождението на всичките народи, за естественното братство на всичките чловѣци, и за различни други нѣща, които всѣки благогоразуменъ чловѣкъ, сега би можалъ да ги нарѣче неблагогоразумности, защото отъ времето на французската революция сж ся минали почти седемдесетъ години, а между това, всичките тѣзи либерални играчки сж ся останали ораторски фиоритури, и при това фиоритури не само за Европа, но и за самата — Франция. Но тогава самитъ играчи твърдо вървали въ тѣзи либерални играчки. Революционеритъ угрожавали, а консерваторитъ ся хмурили; ясно е било, че рано или късно тѣ ще дойдѣтъ и до зблъсквание, и че побѣдата ще бжде на онѣзи страна, която ще избѣре по хубаво време за панасанието на първия ударъ.

Това воинственno расположение, което господарствувало въ двата политически лагерьа на Европа, усилвало ся въ аристократически лагерьъ съ крѣсканията и жалбитъ на французекитъ емигранти които на всичките европейски дворове предавали такива подробности за револю-